

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22963/2024
04.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Димитрије Зарић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Ћерић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1295/24 од 27.05.2024. године, у седници одржаној 04.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1295/24 од 27.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1295/24 од 27.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1295/24 од 27.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 382/23 од 05.03.2024. године, којом је обавезана тужена да тужилци на име неоснованог обогаћења исплати на име вредности хране-исхране 127.452,00 динара и на име припреме и одношења хране у кућу тужене 115.000,00 динара, све са законском затезном каматом од од правноснажности пресуде до испуњења обавезе, одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужилци на име неоснованог обогаћења на име трошкова хране-исхране и на име одношења хране у кућу тужене исплати преко досуђених 242.452,00 динара до тражених 628.744,00 динара, и обавезана тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 391.771,72 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, побијајући је у усвајајућем делу тужбеног захтева, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, након раскида уговора о доживотном издржавању закљученог између тужиље као даваоца издржавања и тужене као примаоца издржавања, применом члана 210. став 1. Закона о облигационим односима и члана 201. став 2. Закона о наслеђивању, обавезана је тужена да тужиљи накнади вредност хране и припреме и одношења хране у кућу тужене, као накнаду за примљена давања и услуге, у износу утврђеном из налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ревизијом се указује на битне повреде одредаба парничног поступка и оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.12.2020. године. Вредност предмета спора је 628.744,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде (242.452,00 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**